LUCIE ŠILHOVÁ

Sukničkářky

motto

Sukničkářky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Lucie Šilhová

Sukničkářky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Lucie Šilhová

SUKNIČKÁŘKY

LUCIE ŠILHOVÁ

motto

© Lucie Šilhová, 2023
Cover photography © etsy.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-2537-4
ISBN e-knihy 978-80-267-2559-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2560-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2558-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Prolog

Ženská duše je jako italská krajka, jemná, a přitom pevná, napadne Stéphanii, když věší na saténem obšité ramínko průsvitné body a zavadí jím o roh vitríny. Krajka se napne, ale nepovolí. Jako ty moje zákaznice, jejich duše se taky pořád o něco zadrhává a zraňuje, ale navenek nic nepoznáte. Jak se to říká? Ženská sukně všechno skryje. Nikdy bych nevěřila, kolik se toho pod ni vejde, pomyslí si Stéphanie a zesílí rádio. Psycholožka v rozhovoru právě odpovídá na otázku, proč lidem tolik záleží na vztazích. „Protože jsme sociální tvorové. Kvůli tomu se zaobíráme vztahy pořád dokola. A nejde jen o ty partnerské, podstatné jsou všechny, s rodiči, se sourozenci, s přáteli, s kolegy. Pořád hledáme harmonii a trápíme se, když ji nenacházíme.“ Jako by mluvila o mých Sukničkářkách, pokývá hlavou Stéphanie.

Ve skutečnosti se jmenuje Štěpánka, ale od té doby, co otevřela svůj butik se spodním prádlem, si jméno pofrancouzštila. Ke krajkám a hedvábí se to hodilo lépe. Ani ten butik není typický butik. Spíš budoár ve stylu *Art Nouveau*. Štěpánka má období *Belle Époque* ráda. Bylo plné křivek a květin a barev, čišela z něj radost ze života, vše rozevláté a plné naděje. Ne jako dneska, kdy se kdekdo urputně snaží o dokonalost, ale přináší to vesměs pramalé potěšení.

Štěpánka bývala také urputná. Korporátně dokonalá žena, která se vyrovná mužům. Jenže ona se jim nechtěla vyrovnat, ona se jim chtěla líbit. Ne zalíbit, to zvládla dávno, její divize kontinuálně rostla. Ale čím výš křivka zisku mířila, tím méně byla Štěpánka spokojená. Bylo jí líto, že její hodnota stojí a padá s akciemi firmy. Copak na mě nic jiného není zajímavé, že mě ostatní hodnotí pouze podle parametrů v Excelu?

V soutěživém prostředí nebyl prostor pro ženskost, a tak Štěpánka své potřeby sytila nákupem spodního prádla. Byla jím doslova posedlá. Kam přijela, tam se pídila po neobvyklých designech, zvláštních střizích a luxusních materiálech.

„Prosím tě, kam na to chodíš?“ obdivovaly její kreace holky na józe. Ráda by je poslala do kouzelného obchodu, kde najde svůj model malá, velká, mladá, stará, kulatá i tenká, ale o žádném takovém nevěděla. Svoji sbírku poskládala díky služebním cestám do Paříže a do Milána a do Vídně a taky do Amsterodamu. Kdo by to byl řekl, že zrovna v Holandsku objeví nádhernou

podprsenku vyzdobenou stylizovanýn vzorem zářivě žlutých citronů.

„Klidně bych si pro ni zaletěla, ale na mě by stejně neměli," obdivovala citronový model Bohunka, padesátnice s mohutnými prsy pevně usazenými na fortelném trupu. „Na mě vždycky zbyde jen hnědé, tmavě modré a černé prádlo, jako by to zářivé bylo určené jen pro dokonalá těla. Fajn, nakonec jde o funkci. A spodní prádlo zase tak často neukazuji, leda u doktora. Ale stejně bych si něco výrazného dopřála. Milda, ten by panečku koukal," rozesmála se.

„Holka, ty by sis měla otevřít butik s těmi svými poklady. Víš, kolik dvojic bys udělala šťastnými?" reagovala další, až se v šatně chechtaly všechny.

Z hodiny jógy Štěpánka nic neměla. Nemohla se soustředit na cviky, které z hlavy vytlačil živý obraz. Viděla desítky žen a jejich Pozdrav slunci. Každá jiná, každá osobitá. A všechny krásné. Některé ve spodním prádle, jiné v krajkovém body, další v župánku z hedvábí, všechny do jedné zákaznice jejího butiku. Jenže Štěpánka chtěla víc než jen prodejnu spodního prádla. Chtěla místo, kde se ženy budou cítit uvolněně, žensky a přitažlivě. Ne pro Mildu. Ale jen tak, pro sebe. V prádle z Paříže a z Milána a z Vídně a taky z Amsterodamu. Když ho může vozit sobě, přiveze ho i jim.

Tak se zrodil Budoár Stéphanie.

— - —

„Jsou věci, které bych nesvěřila ani nejlepší kamarádce. Ale tady jsem najednou měla pocit, že to břímě můžu odložit. Jako bych vstoupila do zpovědnice. A tohle," ukázala zákaznice na účtenku, „je moje pokání." Zasmála se, zaplatila, zamávala a odnesla si s sebou nové prádlo i starý příběh. Jako by nikdy nebyl vyřčen.

Když se to stalo poprvé, Stéphanie byla v rozpacích. Jak má reagovat na monolog, jenž zní zpoza sametového závěsu? Co říci ženě, která schovaná před světem obnažuje kůži i duši? Tehdy, když zákaznice odešla, Stéphanie nakoukla za závěs v barvě noční oblohy. Všechno tam bylo přesně tak, jak to sama nachystala. Dvě zrcadla. Taburet. Němý sluha.

Zkusila za sebou zatáhnout. Svět venku přestal existovat. Ocitla se sama se sebou, v intimním prostoru svého bytí, zrcadla násobila obraz, ano, to všechno jsem já a nikdo jiný. Nejsou tady žádné oči, které by mě posuzovaly a třeba i soudily. Žádná ústa nechlácholí ani neciví v úžasu. Mohu otevřít svou duši, vyvětrat ten zatuchlý vzduch, jako když po zimě zotvíráte na chalupě všechna okna. Stéphanie užasla, no páni, já jsem vážně vytvořila zpovědnici!

Zdaleka ne na každou zákaznici působil závěs stejně. Některé zašvitořily, prolétly a spěchaly o obchod dál. Pak tady ale byly takové, které za ním spolu se starým prádlem odkládaly i stará traumata. Jako když na chvíli položíte na zem těžký kufr, než naberete sílu k další cestě. Stéphanie jim začala říkat Sukničkářky. Pro ně byl sametový prostor očistný. Tady mohly bez

obav a studu odložit sukni i vše, co pod ní skrývají. Rány i šrámy, ponížení, selhání a bolesti, vlastní i těch druhých. Dámy navenek silné, ale s duší tak jemnou, že Stéphanie ani nedutala, aby je při vyprávění nevyplašila.

Potichoučku skládá na pultu hedvábné pyžamo a se zatajeným dechem poslouchá šustot prádla na nahé pokožce a pohnuté osudy Sukničkářek z budoáru…

ALENA

Jsem pro tebe dost dobrá?

Alenka se ještě jednou roztočila, až jí sukýnka zavířila kolem pasu. Trošku se jí přitom zamotala hlava, ale měla ten pocit ráda. Jako by prošla do jiného světa stejně jako její jmenovkyně z knížky, kterou dostala od Ježíška. Ještě si ji nestihla sama přečíst, ale příběh Alenky už dobře zná, dědeček jí každý večer předčítá, co zase vyvedl Králík. Králíka má Alenka taky. Bydlí na dvorku v domečku z pletiva spolu s ostatními králíky. Alenka by si ho chtěla vzít domů, do tepla. K večeru napadl sníh, bojí se, že je Králíkovi zima. Ji taky dneska štípaly tváře, když stavěla na dvoře Sněhuláka. Ten v knížce není, ale do jejího světa patří. Hlídá Králíka, aby zase něco nevyvedl.

„Alenko, večeře!“ volá babička z kuchyně. Holčička zabraná do hry před zrcadlem si ani nevšimla, jak obratně se mezi ošlapaným dřevěným prahem a starými

vrzavými dveřmi prosmýkla vůně žemlovky. Tu má moc ráda a dneska bude asi ještě lepší než obvykle. Babička říkala, že ji udělá z vánočky, co zbyla od svátků. „A taky spotřebujeme ta červená jablíčka, už se nám ve sklepě trochu scvrkávají," přemítala nahlas, když Alenku vedla ze školy domů.

„To bychom do ní mohly přidat i tvoje tváře, babi. Máš je taky červené a trochu scvrklé," smála se malá školačka a chytila se babičky za suchou teplou ruku. Kam ta holka na ty nápady chodí, pomyslela si babička a upravila Alence na hlavě čepici. Ještě aby tak nastydla! V neděli přijede Andula, tak ať vidí, že je o holku dobře postaráno. Alenka neviděla mámu čtyři měsíce. Je tanečnice a od podzimu do Vánoc mají prý nejvíc vystoupení. Jezdí dokonce i do světa, zrovna včera přišla se zpožděním vánoční pohlednice z Vídně. Malovaní blonďatí andílci hrají na šalmaje, nad nimi se klene stuha s nápisem *Ehre sei Got in der Höch*. A dole *Freide auf Erden*. Alenka si pohlednici dlouho prohlížela.

„Dědečku, co znamenají ta písmena?"

„Sláva Bohu na výsostech a mír celému světu," přeloží dědeček německý nápis.

„My taky máme mír, soudružka učitelka to říkala. Už nikdy žádní rozzuření sloni!"

Dědeček jen pokýval hlavou. Jsou to necelé dva roky, co jejich vsí projely ruské tanky. Alenka klečela na židli u okna a přes očka v háčkované zácloně užasle pozorovala rachotící stádo železných obrů. „Snad ty

rozzuřené slony nějaký krotitel chytí," prohlásila nakonec a pro jistotu krotitele ještě večer nakreslila. Dědeček si nemohl nevšimnout, že má knírek jako jeho syn a vedle sebe asistentku oděnou do pruhované sukně. Stejnou měla na poslední návštěvě snacha. To už u nich Alenka bydlela čtyři roky.

— - —

„Děkuji, babičko, bylo to moc dobré," odsunula Alenka talíř a čekala, až dědeček dopije meltu. Tohle byla její chvíle. Babička si po večeři postavila na stůl škopek, ve kterém myla nádobí. Alenka ho opatrně utírala a dědeček jim k tomu četl knížku. Nástěnné hodiny udávaly rytmus dědečkova hlasu, tik-tak-tik-tak, kukačka vždycky ohlásila začátek a konec, úplně stejně jako v divadle!

Alenka se těšila, co nového se obyvatelům světa za zrcadlem zase přihodí, když na zápraží zadupaly těžké boty, jak z nich někdo oklepával sníh. A za nimi ještě jedny, ale lehčí, jako by se sníh pomalu snesl ze smrkové větvičky.

„Tatínek! Maminka!" Alenka pustila utěrku a hnala se ke dveřím sednice. Babička se tázavě podívala na dědečka, ten zavrtěl hlavou a pokrčil rameny. Ale to už Alenka skočí tátovi do náruče, je strašně studený a mokrý, jak mu na kabátu taje sníh, ale holčička se k němu tiskne a nechce se pustit. Tatínek voní kolínskou a ještě něčím. To něco je maminčin parfém, který vstoupil snad ještě dřív než maminka samotná. „Ahoj,"

pohladí maminka holčičku po světlých copánkách. Alenka se ani neodvažuje dýchat, co kdyby maminka byla jako ta pára, co jde venku od pusy. Zatančí, pohladí po tváři a zmizí. Je tak krásná!

Maminka Alenku neobejme ani nechytne do náručí jako tatínek. Snad aby si nepomačkala kabát. Anebo nehnula zády, to by byla pro tanečnici pohroma.

„Alenko, sbal si věci, pojedeme do Prahy," řekne rázně maminka a tatínkovi cuknutím ramene naznačí, aby dívku doprovodil do ložnice. Tam má postýlku z ohýbaných trubek hned u nohou babiččiny a dědečkovy manželské postele. Pod postýlkou ohmataný kufřík s hračkami a ve starém prádelníku celý jeden šuplík plný oblečení.

„A úplně všechno!" volá za nimi maminka. Tatínek tiše zavře dveře a pomáhá Alence vytáhnout kufřík zpod postele. Alenka slyší z kuchyně hovor tří lidí, jeden hlas je rozhodný, druhý plačtivý, třetí trochu nazlobený. Ty hlasy spolu ani trochu neladí, ale holčička to sotva vnímá. Raduje se, že pojede s maminkou a tatínkem do Prahy, už tam nebyla moc dlouho, naposledy v létě o prázdninách. Bylo to hezké, i když na ni maminka neměla moc času. To dědeček s babičkou s ní byli pořád! Ale maminka je zase jako víla z pohádky, Alence se od ní nechtělo, když po týdnu jely zpátky na venkov. Ale těšila se do lesa a na slepičky a na králíky. Chtěla by mít všechno, maminku i králíčky, babičku i Prahu, ale věděla, že to nikdy nepůjde. A z toho ji vždycky trochu rozbolelo břicho.

Tatínek vytáhne šuplík a postupně všechno Alenčino oblečení naskládá do kostkované cestovní tašky. Drrrrzzzzcccc! zapne rázně zip, popadne tašku a spolu s Alenkou se vrátí do kuchyně. Ten obraz bude mít Alenka ještě dlouho v paměti. Na stydnoucí vodě ve škopku se pomalu tvoří mastná oka, babičce stékají po jablíčkových tvářích slzy. A ty zvuky jí také nedají spát! Dědeček si střídavě jednou a druhou rukou mačká klouby na prstech, až to praská. A do toho hodiny odtikávají poslední chvíle, které Alenka u prarodičů stráví. Tik-tak-tik-tak. Žila s nimi od svých dvou let. Tehdy maminka získala angažmá v souboru a kvůli tréninkům a zájezdům neměla na dceru čas. Teď se ale prý všechno změní.

— - —

„Alenooooo! No tak, Aleno, pohni sebou přece trochu! To není možné, copak tě ti dva nenaučili ani pořádně jíst?“ hartusí o mnoho měsíců později máma. Alenka sedí u stolu v pražském bytě na Letné a pokouší se do sebe dostat topinku od večeře. Není moc dobrá, studená a mastná. Jako ta oka ve škopku, vytane děvčeti vzpomínka. Navíc ji ráno vždycky bolí břicho, a tak si kousne sotva dvakrát a už je čas jít do školy. Holčička by si dala teplé mléko s medem, to jí vždycky vařila babička, když jí nebylo dobře. Maminka jí ráno dává silný černý čaj a cukru jenom malinko, prý se po něm tloustne. Asi má pravdu, maminka je jako proutek,

Alence se pod sukýnkou rýsují ženské tvary už teď, v deseti letech.

„Vždyť tě nebude žádný kluk chtít, už jsi zase přibrala," zlobí se maminka, protože Alenka nemůže dopnout sukni. Uklidí cukřenku a od této chvíle bude pít Alenka čaj jenom hořký. Anebo oslazený cukerínem. Tu sukýnku už má Alenka tři roky a vyrostla z ní do šířky i do délky. Maminka si toho všimla až dneska, ale to nevadí. Večer totiž Alence přinese novou, skládanou. Alenka na chvíli zapomene na chuť čaje i bolest břicha a opět se točí před zrcadlem, až se jí trochu motá hlava. Copak asi dělá Králík, vzpomene si, když se udýchaná zastaví.

Babičku ani dědečka od toho lednového večera neviděla. S rodiči už se tam nikdy nevydali. „Víš přece, že o víkendech máme vystoupení a přes týden chodíš do školy," odrážela matka dceřiny prosby tak často, až to Alenka přestala zkoušet. V noci občas plakala, stýskalo se jí po babiččině pohlazení a dědečkovu předčítání. A tak prarodičům psala dopisy a v nich vykreslovala příběhy o šťastné školačce. Odpovídal jí vždycky dědeček a Alenka slyšela jeho hlas doprovázený tikotem starých pendlovek. Dědeček jí psal, jak se má Králík a co všechno jim na zahrádce vykvetlo, Alenka jemu zase o samých jedničkách. I když to už dávno nebyla pravda. Jako by ji očarovala Královna z knížky, kterou jí dědeček ještě stihl podat mezi dveřmi, když tak nakvap odjížděla s rodiči do Prahy. Ještě dnes, když si ke knížce čichne, cítí vůni starého domku na okraji vsi.

Alenka obrací stránky knížky často, schovává se do ní jako malý šnek do ulity. Ví, že by se měla raději učit, ale nemůže se přimět. U dědečka a babičky jí šlo učení téměř samo, teď se ale nedokáže soustředit. Myšlenky pořád utíkají, a ona ne a ne je dohonit. Maminka se často zlobí, že si prarodiče Alenky málo hleděli, když teď nosí domů špatné známky. Holčičce je babičky a dědečka líto, ti si vždycky našli čas udělat s ní úkoly. Když si vzpomněla na dědečkův mozolnatý prst, který ukazoval na písmenka ve slabikáři, rozbolelo ji zase břicho.

V Praze byla často sama. Máma i táta byli pořád v divadle nebo na zájezdech, on šéf souboru, máma jeho hlavní tanečnice, to se ví, že nesměli odpadnout! Alenka s nimi někdy chodila na zkoušky, často na představení, a když nebyli rodiče doma, spala u různých maminčiných kamarádek. Jednou ji jedna z tet zapomněla na Letné vyzvednout, a tak Alenka zůstala přes noc doma sama. Hodně se bála, a tak se schovala do skříně, kde měla maminka kožich. Byl podobný tomu, jaký měl Králík u dědečka.

Ráno ji tam teta našla a Alenka musela slíbit, že to bude jejich tajemství. Ale rodiče se to asi nakonec nějak dozvěděli, protože pak už maminka nechávala Alenku přes noc samotnou častěji. „Jsi už přece velká a rozumná holka. Když jsi to zvládla jednou, podruhé už to bude hračka.“ Alenka raději neříkala, že to hračka není, aby se maminka zase nezlobila. Ale měla svou strategii. Vytáhla ze skříně maminčin kožich,

vlezla si v něm do postele a jako v kouzelném plášti v něm vždycky někam odcestovala. Jen aby nemusela být ve ztichlém bytě sama. Jednou se letěla podívat za babičkou, jindy k moři, o kterém jí vyprávěla jedna z tet. Byly tam spolu s maminkou a dalšími tetami, Alenku hlídal táta. Holčičku to trochu mrzelo, že ji maminka nevzala s sebou. Byla zvědavá, jestli u moře opravdu mají třicet druhů zmrzliny, jako to viděla jednou v týdeníku v kině, i když tomu moc nevěřila. Ve stánku na rohu měli jen tři – vanilkovou, jahodovou a pistáciovou. Ale ráda si hrála na holčičku, která si nemůže vybrat. Zmrzlinář se vždycky smál: „Tak co to bude dneska, slečinko? Zmrzlina z bonbónů, anebo raději ze sušenek? A co takhle rajská, anebo koprová?“

„Prosila bych koprovou. Ale bez masa.“ Zmrzlinář se malinko uklonil a přidal Alence na oplatku ještě jeden kopeček. Doma to Alenka vyprávěla jenom tatínkovi, protože od maminky měla zakázáno kupovat si zmrzlinu a také měla zakázáno si vymýšlet. Jednoho dne ale zmrzlinář řekl smutně Alence, že už nemá ani koprovou, ani rajskou, že teď už má jen tři druhy a ani jeden prý Alenka nesmí. „Nevadí, já jsem dneska stejně měla chuť na čočkovou,“ rozloučí se Alenka a zmrzlinář jen zakroutí nad divnou holčičkou hlavou. Chudák malá, tu její mámu by měl někdo přehnout přes koleno, zahartusí v duchu při vzpomínce na sošnou blondýnu, jež mu včera důrazně vysvětlila, že jeho dceři už nikdy žádnou zmrzlinu neprodá, jinak na něj